

Forsaavidt han har nævnt under Nr. 2, at det ikke er rigtigt at tage som Lønningstillæg, men som personligt Tillæg, de 420 Rd., da har han rigtig gjort Forskiel imellem et Beløb paa 300 Rd. og et andet paa 120 Rd. Hvad de 300 Rd. angaaer, da har han troet, at det vilde være correct at betragte dem som personligt Tillæg — Realiteten heraf skal jeg ikke indlade mig paa —; hvad derimod angaaer det andet Beløb, som igjen bestaaer af to mindre, da gjaelder her det Samme som med Hensyn til det Beløb, der er opført under Nr. 3, at de staae i meget nær Berøring med Loven af 12te Januar 1858. Hvad Beløbet under Nr. 3 angaaer, da er det correct, som det er stillet i Finantslovsforlaget. Jeg troer ikke, at det kan betragtes som et personligt Tillæg udenfor Bestemmelserne i Loven af 12te Januar 1858; thi det Forhold, der er Spørgsmaal om, er skaffet tilveie i Henhold til Bestemmelserne i Loven af 12te Januar 1858, § 3. Den paa gjældende Embedsmand vil ifølge Loven have lidt en Afkortning af det Beløb, som her er Tale om, men i § 3 af Loven er det antydet, at tillige Forandringer i de Beløb, der komme ud efter den nye Bestemmelse om Cumulation, skulle opføres paa den nye Finantslov, og i Henhold hertil kan man med fuld Føje sige, at det er i Medfør af Loven af 1858, at dette Beløb er opført, thi det er i Henhold til § 3 af denne Lov. Lidt anderledes forholder det sig med de to Beløb 40 Rd. og 80 Rd., som angaae to Professorer. Derom vil jeg bemærke, at disse Beløb, hvis jeg ikke tager feil, i sin Tid, da Loven af 12te Januar 1858 forhandles her i Thinget, bleve bragte frem i Landsthinget af en æret Landsthingsmand, som i dette Dieblis forlod Salen (Clausen), som Noget, der var saa paasaldende, at det var umuligt at lade det blive staaende, som det stod, idet § 11 ved sin Anvendelse vilde medføre, at et ringere Gagebeløb blev givet til den Éne end til den Anden paa Grund af, at

den Første havde været den Andens Formand, og det vilde være kommet til at gjælde saaledes i længere Tid, at den kortere Tjenestetid vedblivende medførte en højere Løn end den længere. Det blev allerede antydet dengang, jeg antog det for givet, at en saadan Forandring maatte skee, for at ikke den bogstavelige Anvendelse af Loven skulde komme i Strid med Lovens virkelige Tanke og Aand. Ved de to omhandlede Beløb skulde det netop opnaaes, at Lovens Tanke for Fremtiden skete Fyldest; men hvis de skulde gennemføres under Kategorien af personligt Tillæg, saa kom man ind paa en urigtig Vej; thi Meningen er, at disse Professorers Gager skulde betragtes, som de ere med dette lille Tillæg, og derefter skulle de successive gaae frem med en stigende Scala. Dette vilde imidlertid ikke blive Tilfeldet, naar de sættes som et personligt Tillæg. De 300 Rd. ere i alle Maader et personligt Tillæg; de to andre Beløb ere derimod opførte, for at Loven skulde virke i Overensstemmelse med sin virkelige Aand, uagtet de ikke fulgte af Lovens Bestemmelser. Jeg troer altsaa, at det var rigtigt — og det vil den ærede Landsthingsmand vistnok indrømme — i alt Fald ved 3die Behandling at hense de to Beløb under den første Post, idet de ere Lønningstillæg efter Loven, som den maatte opfattes, naar den skulde gennemføres paa den virkelig tilfattede Maade, medens det andet Beløb paa 300 Rd. kan blive stillet som et personligt Tillæg.

Formanden: Jeg skal hermed standse Forhandlingen og beramme et Aftenmøde til Kl. 7.

Mødet hævet Kl. 5.